

PROP DE VOSALTRES

Diumenge Mundial de les Missions

Estimats diocesans:

Avui és un diumenge important per a l'Església: se celebra el DOMUND, el dia en què d'una manera especial els catòlics miren, coneixen i col·laboren amb totes les missions del món. Portar el missatge de Jesucrist a totes les regions del planeta és una preocupació permanent de l'Església, però s'assenyala aquest dia perquè les parròquies i comunitats proclamïn amb fermesa l'amor de Déu envers tothom, que en ressaltin la seva vinculació fraterna, com assenyala el papa Francesc, i tractin d'ampliar l'ajuda a les comunitats més necessitades.

El segon aspecte de la comesa dels missioners, l'ajuda als altres, és el que desperta una admiració més gran per part dels que viuen en el món occidental, tant si són creients com si es manifesten allunyats de la fe o han prescindit totalment de Déu. Se'n fan grans elogis quan un programa de ràdio o unes imatges de televisió mostren la immensa dedicació d'aquest grup d'homes i dones —alguns amb molts anys de servei— en escoles, en feines del camp, en dispensaris i en qualsevol altre lloc on el centre és la persona a qui ajuden i curen, acompanyen i ensenyen.

Els són autèntics testimonis de l'amor de Déu. Per això són estimats i la seva paraula és plenament creïble. La seva vida suscita les grans preguntes de sentit que la persona es formula al llarg de la seva existència, sigui quin sigui el seu nivell cultural o el seu estatus social, visqui en un país desenvolupat o en una comunitat sense recursos. Perquè les qüestions fonamentals del viure i del creure són a la base del créixer i del desenvolupament personal. Amb

el do sagrat de la llibertat neixen les preguntes sobre Déu, sobre les relacions amb els altres, sobre la vida i la mort.

Fa poques setmanes que un columnista de la premsa local escrivia que els sacerdots li fan por i no li inspiren cap confiança; en canvi, per a la gran majoria dels conciutadans, són bons servidors de l'Evangeli, que atenen amb afany el poble de Déu i estan a disposició de tothom davant de tantes afliccions que pateix la nostra societat. I encara més: als països més pobres veuen reconeguda la seva tasca i són valorats de manera significativa per la seva

actitud i lliurament cap als altres. Per descomptat que acceptem la crítica externa i hem de revisar de manera constant els elements negatius de la nostra gestió perquè alguna vegada oblidem el compromís adquirit. No obstant això, avui és un dia de festa en què ens alegrem perquè molts sacerdots i religiosos/es no tenen gens de por de viure amb persones pobres en països pobres i aquestes no temen estar amb ells. Fins i tot aquí en la nostra terra, tots els sacerdots es commouen davant el sofriment i la solitud dels seus germans i s'obstinen fins al límit de les seves forces per estar prop dels que sofreixen i volen que la seva presència possibiliti l'alegria i l'esperança en el Senyor que sosté la vida de tots.

El lema d'enguany, EXPLICA EL QUE HAS VIST I SENTIT, és una descripció preciosa del que tants missioners fan quan venen a visitar-nos; ens conten el que estan vivint i ens entusiasmen amb passió apostòlica. A Espanya hi ha al voltant de 10.000 missioners a temps total en tots els racons del món, repartits en 135 països; també hi ha més d'11.000 voluntaris que dediquen un temps de la seva vida a fer una experiència missionera. Són molts els que ens expliquen la seva missió evangelitzadora i la seva solidaritat amb el proïsme. Els qui estem vivint en aquesta societat de relatiu benestar hi hem de contribuir amb les nostres oracions, amb part del nostre temps i amb les aportacions econòmiques que ens vinculen a aquesta impressionant obra que es fa més evident en aquest diumenge del DOMUND.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Lleida celebra la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

El passat diumenge 26 de setembre, els representants de més de 15 països es van trobar a l'Església de Sant Joan de Lleida per celebrar la 107 Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat.

Marcada per les restriccions sanitàries que vivim, la trobada va començar amb una reflexió del missatge del Sant Pare Francesc. La Delegació d'Atenció als Immigrants del Bisbat de Lleida ha volgut donar resposta a la seva crida a «Caminar junts cap a un "nosaltres" cada vegada més gran», de prendre consciència que som una comunitat, diversa en la seva expressió de la fe, però enriquida pre-

cisament per aquest fet, en una Església com a espai d'acollida per a tothom.

Acompanyats pel senyor bisbe Salvador Giménez, pel Mn. Juan Ramón Ezquerro, Mn. Carles Santmartín, Mn. Ruis de la comunitat copta i, com no, pel responsable de la Pastoral per a Migrants, Adrián Burca, i encoratjats per les seves paraules, han anat compartint i construint el «nosaltres» amb les experiències de fe de cada comunitat, recordant la trajectòria des dels inicis fins a l'actualitat, reconeixent la presència de Déu misericordiós a través de cada persona que ha aparegut en el camí, obrint

les portes i donant esperança en un camí a vegades ple d'obstacles i de mancances, però també d'alegries i de vivències compartides i engrescadores en la fe.

CERCA DE VOSOTROS

Domingo Mundial de las Misiones

Queridos diocesanos:

Es un domingo importante para la Iglesia. Celebra el DOMUND, es el día en el que de un modo especial los católicos miran, conocen y colaboran con todas las misiones del mundo. Es una preocupación permanente de la Iglesia llevar el mensaje de Jesucristo a todas las regiones del planeta pero se señala este día para que las parroquias y comunidades proclamen con fortaleza el amor de Dios para con todos, que resalten su vinculación fraterna, como señala el papa Francisco, y traten de ampliar la ayuda para las comunidades más necesitadas.

El segundo aspecto del cometido de los misioneros, la ayuda a los demás, es el que produce una mayor admiración por parte de los que viven en el mundo occidental, tanto si son creyentes como si se manifiestan alejados de la fe o han prescindido totalmente de Dios. Se producen grandes elogios cuando un programa de radio o unas imágenes de televisión muestran la inmensa dedicación de este grupo de hombres y mujeres, algunos de ellos con muchos años de servicio, en escuelas, en labores del campo, en los dispensarios o en cualquier otro lugar donde el centro es la persona a la que ayudan y curan, acompañan y enseñan.

Son auténticos testigos del amor de Dios. Por ello son queridos y su palabra es manifiestamente creíble. Su vida suscita las grandes preguntas de sentido que toda persona se formula a lo largo de su vida. No importa su nivel cultural o su estatus social; bien viva en un país desarrollado o en una comunidad sin recursos. Porque las cuestiones fundamentales del vivir y del creer están en la base del crecer y del desarrollo personal; con el don sagrado de la libertad nacen las preguntas sobre Dios, sobre las relaciones con los demás, sobre la vida y la muerte.

Algún columnista de prensa local escribía hace pocas semanas que los sacerdotes le causan miedo y no le garantizan ninguna confianza; en cambio para la gran mayoría de los conciudadanos son buenos servidores del Evangelio, atienden con desvelo al pueblo de Dios y están a disposición de todos ante tanta penalidad que sufre nuestra sociedad. Es más, en los países más pobres ven reconocida su labor y son valorados de forma significativa por su actitud y entrega hacia todos. Por supuesto que aceptamos la crítica externa y debemos revisar de forma constante los elementos negativos de nuestra gestión porque alguna vez olvidamos el compromiso adquirido. Sin embargo, hoy es un día de fiesta en la que nos alegramos porque muchos sacerdotes y religiosos/as no tienen ningún miedo de vivir con personas pobres en países pobres y éstas no temen estar con ellos. Incluso hablando de nuestra tierra, todos los sacerdotes se conmueven ante el sufrimiento y la soledad de sus hermanos y se empeñan hasta el límite de sus fuerzas por estar cerca de los que sufren y quieren que su presencia posibilite alegría y esperanza en el Señor que sostiene la vida de todos.

El lema de este año, CUENTA LO QUE HAS VISTO Y OÍDO, es una descripción preciosa de lo que tantos misioneros hacen cuando vienen a visitarnos, nos cuentan lo que están viviendo y nos entusiasman con ardor apostólico. En España hay alrededor de 10.000 misioneros a tiempo total en todos los rincones del mundo viviendo en 135 países; también hay más de 11.000 voluntarios que dedican un tiempo de su vida a hacer una experiencia misionera. Son muchos los que nos cuentan su tarea evangelizadora y su solidaridad con el prójimo. Quienes estamos viviendo en esta sociedad de bienestar relativo debemos contribuir con nuestras oraciones, con parte de nuestro tiempo y con las aportaciones económicas que nos vinculen a esta impresionante obra que se hace más patente en este domingo del DOMUND.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Teresa Areces, mantenedora del Certamen Marià 2021

El passat diumenge 3 d'octubre va tindre lloc el Certamen Marià que cada any convoca l'Acadèmia Mariana per honorar Maria des de les belles arts, en concret la poesia. La pandèmia va fer que l'any passat el certamen tingués unes característiques molt especials, potser va ser l'única vegada, no es té notícia de cap altra, que no va haver guardonat i es va fer totalment virtual. Maria, amb tot, va ser honorada que és l'objectiu que ens mou a fer-ho any rere any.

En aquest segon any de la Covid-19 es va poder assistir complint

les restriccions vigents, i s'ha emès en directe pel canal de YouTube del Bisbat. L'acte va tindre lloc a l'Acadèmia Mariana en honor de Santa Maria, Mare de l'Esperança. Va començar a les 18 hores amb les paraules de salutació del director de l'Acadèmia, Joan Viñas. A continuació, va tindre lloc el discurs de la mantenedora del certamen, Teresa Areces, doctora en Dret i catedrática de Dret Eclesiàstic de l'Estat a la Universitat de Lleida.

Després de l'ofrena floral, es va fer el recital de dotze poemes en honor a la Verge. Concretament es van llegir poemes de Carles Alse-

dà, Rosendo Gallego, Francisco Jiménez, Jordi Pàmias, Mn. Agustí Bernaus, Isabel Guerra, Eumelia Sas, Maria Terrades, Lázaro Domínguez, Lluís Coll i Blanca Aragónés. Els rapsodes han estat, entre d'altres, Maria Pijoan, Laura García, Jordi Vivas, Agnès Plubins, M. Carmen Sabador, Natàlia Méndez, Mari Cruz Nevot, M. Carmen Mor i Ramón Comellas. L'acte va continuar amb les paraules del bisbe Salvador. Per acabar, la Schola Cantorum de Lleida va oferir un concert. La Schola Cantorum és un cor polifònic interterritorial de l'Ateneu Popular de Ponent, creat el 2009.

Catequesi d'iniciació cristiana a la Parròquia de la Mercè

La comunitat neocatecumenal de Lleida, situada a la Parròquia de la Mercè, va començar el 5 d'octubre les catequesis d'iniciació cristiana

per a totes les persones que, creients o no, desitgin créixer en la fe. Les catequesis comencen el proper dimarts dia 5 d'octubre, a les 20.30 h, als salons parroquials de la Parròquia de la Mercè, ubicada al carrer de la Mercè 14, i tenen lloc tots els dimarts i dijous a la mateixa hora dels propers dos mesos. El Camí Neocatecumenal és un itinerari d'iniciació cristiana que pertany a l'Església catòlica, nascut a Madrid l'any 1964 i iniciat per Francisco Argüello, Carmen Hernández i el sacerdot Mario Pezzi. L'Església catòlica el reconeix com «Un itinerari de formació catòlica vàlid per a la societat i els temps moderns» que cerca el redescobrimient del baptisme.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

va serenitat» (12 de juny).

@Pontifex: «El cor de Maria és com una perla d'esplendor incomparable, formada i polida pel pacient acolliment de la voluntat de Déu a través dels misteris de Jesús meditats en l'oració» (12 de juny).

@Pontifex: «La llavor de les nostres bones obres pot semblar poca cosa; mes tot el que és bo pertany a Déu i, per tant, humil i lentament, dona fruit. El bé creix sempre de manera humil, amagat, sovint invisible» (13 de juny).

@Pontifex: «Que evangèlic seria si poguéssim dir amb tota veritat: també nosaltres som pobres, perquè només així aconseguirem reconèixer-los realment i fer-los part de la nostra vida i instruments de salvació» (14 de juny).

«El Senyor ens envia a tots a què anunciem la seva obra»

La Catedral de Lleida va acollir, el dijous 30 de setembre, la celebració de l'Enviament dels agents de pastoral del curs 2021-2022. Després del cant inicial, Mn. Víctor Martínez, delegat de Formació del Bisbat, va recordar que «persones concretes que estan entre nosaltres responen a la crida de Déu». Més tard es va llegir tres textos bíblics d'Isaïes, del Gènesi i dels Evangelis, que recorden la crida de Déu a persones com Moisès o sant Pere.

A continuació, una mestra, un voluntari de Càritas Diocesana de Lleida i una catequista van donar testimoni de la seva tasca. Anna, mestra del Col·legi Episcopal va destacar que «només soc una mestra i el Senyor ens necessita». Rafael, voluntari de Càritas, que «és difícil defallir quan tens la fermesa dels companys». Carme, catequista de la Parròquia de Sant Agustí de la Bordeta, va dir que la seva tasca «és la resposta a la crida del Senyor».

El bisbe Salvador va agrair als assistents «la vostra tasca durant tot l'any». Va tindre unes paraules d'especial agraïment al bisbe emèrit Joan Piris per la tasca que fa entre nosaltres des de fa un temps. «La seva experiència i el seu tarannà segur que ens ajuden», va dir. A més, li va donar la benvinguda «a la que és casa seva».

El prelat va destacar que «el Senyor ens envia a tots, perquè anunciem la seva obra». En aquest sentit, va recordar que «cadascú té la seva responsabilitat a l'Església». «És important que el pastor estigui davant del ramat

i ningú es quedi enrere», va dir. «Li demanem al Senyor que no ens cansem mai de seguir-te». Va explicar que «enguany estem enviats a col·laborar amb el Sínode per a l'any 2023». Per cloure va apostar per «una Església més missionera, més atenta als signes dels temps i més samaritana».

A continuació, el Bisbe i els participants van reproduir el diàleg de l'Enviament. En ell, el Bisbe va donar gràcies al Senyor per aquests cooperadors nostres i «demanem que davallí damunt d'ells la gràcia de l'Esperit Sant, que necessiten per exercir aquest servei en l'Església».

L'acte va acabar amb el cant final.

Artesa de Lleida celebra el seu patró, sant Miquel

El passat 29 de setembre, festa dels Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael, el poble d'Artesa de Lleida va celebrar fervorosament la festa del seu patró, sant Miquel.

A la celebració, el bisbe Salvador va beneir la foto del beat Josep Ros Nadal cmf, fill del poble que va ser recentment beatificat. La imatge va quedar exposada a l'església del poble perquè els fidels puguin demanar per la seva intercessió al Senyor.

A l'acte van assistir el pare Ramon Olomí, fill del poble, el pare Josep, claretià de Lleida, i un important grup de fidels.

REFLEXIONS

EL POSTHUMANISME
COM A HORIZZÓ (II)

Biotecnologia i ànima

Es posthumanistes creuen que, gràcies a les biotecnologies, no serà necessari travessar el llindar de la mort per accedir a la immortalitat de l'ànima. Si el cos és concebut com una presó per a l'ànima, el que convé, segons ells, és alliberar-lo dels seus límits i reemplaçar-lo per un altre cos més dòcil i més durable. Si el cos humà es regeix per principis mecànics, tesi fonamental del mecanicisme cartesià, es pot reemplaçar per qualsevol cos mecànic que tingui el mateix funcionament.

Segons els transhumanistes, el que fa l'ésser humà superior a la resta d'animals és una organització més complexa. En el transhumanisme, l'ànima no ve del món de les idees, ni té una participació en el món diví. Es redueix a un flux i procés d'informacions. Segons aquest moviment, aquest núvol d'informació que és cada ésser humà en el seu interior, pot ser traslladat d'un cos biològic a un cos màquina. De la mateixa manera que es pot transferir la informació d'un artefacte a un altre, també es pot transferir l'esperit de l'home del cos biològic al cos màquina.

Aquesta visió del cos heretada del dualisme antropològic planteja, però, molts interrogants. El cos humà és un lloc d'experiència, de sensacions i d'emocions, és un llenguatge que ens permet articular tota mena d'estats d'ànima, des de l'alegria fins a la tristesa. No és una màquina perfecta que executa ordres. També és molt discutible aquesta reducció de l'aspecte no material de l'ésser humà a una compilació d'informacions calculables i quantificables.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sants Llucià i Marcia, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic;

sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dijous [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les cau-

ses difícils), apòstols; sant Silví, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dissabte [Rm 11,1.2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Clau-

di, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfgang, bisbe; santa Lucilla, vg. i mr.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

«Rabuni, feu que hi vegi»

Les paraules d'avui de l'Evangeli són d'alegria: un home cec hi veu i segueix Jesús. Però Jesús subratlla la seva fe: *Ves, la teva fe t'ha salvat*. Tot comença sortint Jesús de Jericó; el cec, quan sent a dir que passa Jesús manifesta la seva fe: *Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi*. Més enllà del significat concret de «Fill de David» les seves paraules mostren la seva fe en Jesús i en la possibilitat de ser curat. Però fixem-nos en la gent: *Tot-hom el renyava per fer-lo callar*. Molesten els seus crits però els qui acompanyen Jesús hi veuen i no es posen en la pell del cec. Són, som, tan egoistes que només pensem en nosaltres, no en els germans necessitats. Però la seva fe es tan gran que *ell cridava encara més*. I Jesús, sí, Jesús s'atura i diu: *Crideu-lo*. I ara sí, tots es fixen en el cec: *Anima't i vine que et crida*. L'actitud de Jesús fa canviar la de la gent. Només queda ja la resposta a la pregunta de Jesús: *Què vols que et faci?* Ens imaginem el cec cridant amb totes les forces: *Rabuni, feu que hi vegi*. I el resultat ja sabem: *A l'instant hi veié*. I es converteix en un seguidor. La seva fe no s'esgota en el miracle; vol seguir-lo i escoltar-lo, vol ser deixeble seu.

En ell es fa realitat el que deia Jeremies: *Crideu d'alegria, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble. Tots hi seran, cecs, coixos... Havien sortit plorant i els faré tornar consolats*. Ens podem imaginar l'enorme alegria del cec, en poder veure-hi. La carta als hebreus recorda que els grans sacerdots com *experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses han de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error*. Si tots nosaltres fóssim conscients de les nostres febleses estaríem més atents a les necessitats dels germans. Per això ens cal la fe del cec Bar-Timeu. Demanem al Senyor que ens obri els ulls per a veure-hi també nosaltres i per a veure les necessitats de les persones que hi al nostre costat, per a no passar de llarg sense fer-los-hi cas i per a ajudar-los en la seva curació i a seguir amb alegria el Crist.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel!

Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creiem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Éts el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Éts sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!».

Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.